

schovali potravu za určitou překážku. Potom prasata umístili tak, že mohla zmíněnou lahůdku vidět pouze v zrcadle před sebou. Sedm z osmi prasat okamžitě pochopilo, že se musí otočit a zamířit za překážku, aby se k pochoutce dostala. K tomu bylo zapotřebí, aby tito jedinci nejen poznali v zrcadle sami sebe, ale aby brá-li v úvahu i prostorové souvislosti okolí a svého místa v něm. (38)

Zrcadlový test bychom ovšem neměli přeceňovat, zvláště s ohledem na zvířata, jež v něm neobstojí. Když barvou označení psi spatří svůj obraz a nezareagují, ještě to nic nemusí znamenat. Jak můžeme vědět, zda jim tečka ve tváři vůbec vadí? A pokud ano, tak možná nevědí, k čemu je zrcadlo dobré a vidí v něm pouze pestrý obrázek či v nejlepším případě film – jako v televizi.

Vraťme se však ke jménům. Zde se dostávají ke slovu kanadské veverky. Při průzkumu adopcí se zjistilo, že tito chytrolíni přijímají za vlastní jen pokrevně spřízněná dítka. Jak však vědí, kdo jsou jejich neteře, synovci či vnoučata? Badatelé z McGillovy univerzity se domnívají, že rozhodující jsou zvuky dospělých zvířat. Každá veverka má svoje charakteristické signály, podle nichž se osamělí jedinci vzájemně identifikují. Vidají se málokdy, protože k překrývání jednotlivých teritorií dochází zřídka, takže zbývá jen akustika. Tím překvapivější je, že některá zvířata zahájí pátrání, jakmile se jejich příbuzní odmlčí. Za tímto účelem musí opustit svůj revír a proniknout do cizího. Dělají si snad starosti? To je ještě v říší spekulací, avšak když při své obchůzce narazí na sirotky, převezmou bezmocná mláďata do své péče. (39)

Tak jako v mnohých jiných oblastech stojí věda i tady ještě zcela na začátku. Užívání jmen je pokročilým způsobem komunikace, který, jak jsme viděli, ovládá mnoho

druhů zvířat. Svoji kartu mají v této hře i údajně němé ryby. Dosud však víme jen to, že vyluzují zvuky, aby přilákaly partnera či bránily své teritorium.